

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bibliotheca Rhetorum

In Quo Orationes Sacrae, & Panegyricae

Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

De statu vitæ ritè eligendo. Oratio XIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71028)

DE STATU
VITÆ
RITE ELIGENDO.

ORATIO XIX.

*Da mihi sedium tuarum assistricem Sapi-
entiam ut sciam, quid acceptum sit
apud te. Sap. 9.*

ITa orabat olim sapientissimus post hominum me-
moriam Salomon, qui populi Israëliti Rex
constitutus, cum impetrandi, quæcumque vel-
let, fidem accepisset ab ipso Deo, cogitationes
omnes suas ac vota ed. conclusit ac terminavit, ut
uberiore cælestis Sapientiæ lumine illustratus, &
divinam voluntatem intelligeret, & intellectam se-
mel virilliter ac constanter sequeretur. Hujus por-
rò precationis geminum fructum tulit Rex sapien-
tissimus, ut & spiritum Sapientiæ, quem tam ar-
denter concupiêrat, obtineret, nec cæteris aded
rebus, quas contempserat, privaretur. *Optavi,*
inquit ipse, & datus est mihi sensus; invocavi, &
venit in me spiritus Sapientiæ. Sap. 7. Mox uberrimos
ejusdem Sapientiæ fructus respiciens, subjicit, *&*
venerunt mihi omnia pariter bona cum illâ. Tantæ
nimirum fuerunt Principis illius opes, potentia
tanta, tanta gloria, ut reliquis toto orbe Regibus
longè præcelleret.

Atque

Atque utinam, Adolescentes Christiani, sapientissimi Regis exemplo induceretis animum, nihil esse unicuique vestrum in vita optandum magis, quam ut ejusdem Sapientiæ beneficio dignoscere vobis liceat peculiarem illam divinæ voluntatis rationem, quæ singulos vestrum atinet, & certæ cuiuspiam vitæ conditioni, dum vos conderet, addidit. Utinam superni illius luminis adipiscendi desiderio frequenter cum Salomone precaremini; *Da mihi sedium tuarum assistentem Sapientiam, ut sciam quid sit acceptum apud te.*

Verum quotusquisque vestrum est, Adolescentes carissimi, qui in perscrutando divinam in eâ re voluntatem, aut laboraverit hæcenus, aut laborandum sibi esse etiam duxerit? Alij innatâ quâdam levitate mentis abducti nec cogitarunt unquam fortasse, rem illam esse operum suorum; alij cum satis intelligant, in eligendo vitæ statu momentum esse ad salutem æternam plurimum; tamen, quasi res ejusmodi maturiorem ætatem requireret, illam ab adolescentiâ sollicitudinem in aliud vitæ tempus rejiciendam putant. Alij veritatem plura Deus ab ipsis postulet, quam præstare velint, satius esse æstimant divinam penitus nescire voluntatem, quam in eâdem exequendâ, ubi illa innotuerit, minus obsequentes videri.

Hæc & alia, quæ ætatis vestræ vel ignorantia, vel socordia, vel incuria certè prætexere solet, ut statim præcidam omnia, operæ pretium esse duxi, Adolescentes, de eligendo ritè, & secundum Christianæ Sapientiæ leges vitæ statu verba facere; ratus nullum esse dicendi argumentum, quod aut vestræ magis conveniret ætati, aut plus ad salutis vestræ rationem pertineret. Atque ut uno quasi intuitu pervideatis, quæ futura sit Oratione geminâ series & ordo rerum quem sequar, duo aggrediar probare, Alterum quanti sit ad salutem vestram
æternam

æternam momenti, destinatam vobis à divinâ Providentiâ ingredi vitæ conditionem. Alterum, quam inire rationem oporteat, ad cognoscendam peculiarem illam vitæ sortem, quam vobis Deus amplectendam præscripsit. Intellegitis ergo primùm, providendum vobis ante omnia, si vestræ in perpetuum tempus felicitati consulere volueritis, ut in vitæ statu eligendo divinam voluntatem, tanquam certissimam atque unicam bonæ electionis regulam ac normam sequamini. Deinde multiplicem ac variam subjiciam vobis divinæ voluntatis indagandæ viam. Quæ duo pro virili partem exequor, oro vos atque obtestor, Adolescentes, ne quis existimet hæc dici à me, quasi quempiam è vobis vel ad religiosum institutum, vel ad Ecclesiasticam disciplinam velim allicere; cum eò tantùm spectet Oratio mea, nihil ut temerè, nihil, nisi consulto priùs Deo, in eo genere suscipiatis.

Est hæc omnipotentis Dei in universum genus humanum tam bene affecta voluntas, neminem ut ab æternâ beatitudine exclusum velit, sed omnes ad eandem gloriam invitet, ac, quantum est in se, quotquot sunt homines, promoveat. Deus, inquit Apostolus, *omnes homines vult salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire.* Hoc terribilissimo in unumquemque nostrum affectu, sic Deus Pater dilexit mundum, ut cum æternæ servituti eundem mancipatum cerneret, Filium suum unigenitum liberandis omnibus tradere non dubitaverit. Hac eadem impulsus caritate Dei Filius, *qui non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo, Philip. 2.* ita se communem in arâ crucis victimam expiandis totius mundi flagitijs obtulit, ut effusione purissimi sanguinis iratum nobis divinum Numen placaret, & morte suâ æternæ felicitatis aditum reseraret.

Hæc

Hæc cum vera sunt, & ipso veritatis signacula confirmata; tum illud certè verissimum, multas esse ac varias ab omnipotente Deo præsignatas vitæ semitas, per quas genus hominum ad eundem cælestis patriæ terminum perducere statuerit. Hinc illa tanta conditionum, ordinum, officiorumque diversitas, militarem dico vitam, forensam, aulicam, servilem, liberam, religiosam, Ecclesiasticam, mercimonijs deditam, quas non tam ad hujus spectabilis mundi pulchritudinem atque ornatum divina Providentia constituit, quàm ut mortalium salutem spectaret, nobisque faceret palàm, nullam esse ex ijs omnibus viam, quæ ad cælum denique non pertineret. Quod ut persuasissimum esse nemini non debet, ita & illud citra controversiam positum, non omnia pariter omnibus expedire, nec eundem singulis vitæ tramitem aperiri: aliam aliâ convenientiorem quibusdam esse sortem, militare alteri, alteri religiosum, forensam alteri vitæ genus à Deo destinatum ad salutem, à quo non possit sine maximo rerum æternarum periculo deflectere. Hic secretus ab omni terrenarum occupationum commercio optatum beatæ felicitatis portum attinget, qui, si rerum civilium undis se immerferit, tempestatum fluctibus absumptus miserabile naufragium patietur. Ille Ecclesiasticæ disciplinæ mancipatus, tutissimumque adversus morum corruptelam nactus præsidium, cælum merebitur; qui profanæ militiæ adscriptus, armorumque licentiâ depravatus in sempiternum exitium corruet: alter molestas rei domesticæ curas atque sollicitudines cum ipso salutis negotio feliciter componet, qui semotus idem à strepitu hominumque consortio, dulcissimum, quod optare virtus possit, perfugium certam in ruinam converteret.

In eo igitur totius rei cardo vertitur, ut, quod cuique Deus præfinierit vivendi institutum, illud, si servare animam suam velit, omni studio amplectendum putet. Neque enim vestrum est quascumque pro arbitrio ac libidine arripere vitæ partes, & per omnem promiscuè semitam ad cœlestem patriam contendere. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum.* Joan. 6. Verba sunt ipsius Christi, Adolescentes, quibus derogare fidem nullus audeat. Religioso te iugo mancipasti, militaribus institutis nomen dedisti, forensibus te rebus applicuisti, mercimonijs operam dedisti: quo duce? quo auspice? quo auctore? Tui te nimirum parentes illuc impulerunt; ijs te ipse studijs applicuisti? miserum te, qui tuum ipsius arbitrium, qui parentum in eâ re libidinem secutus sis; pessimè salutem tuam consulisti. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater qui misit me, traxerit eum:* non tractus à Deo, non vocatus, sed intrusus ab alijs, sed per te imprudenter inductus es.

Nolite itaque efferre magnificentius, Adolescentes, quod à multis jactari solet; nihil aut parum interesse, quam quisque sortem adeat, multas suppetere ad eundem beatitudinis terminum perveniendi vias, nullum esse vitæ statum, si modò divinæ legi non repugnet, quem Deus ipse non instituerit ac consecraverit, plurimos in unoquoque vivendi instituto extitisse viros probatissimos, qui illud morum innocentiam, virtutum exemplis, vitæ sanctitate illustrarunt. Nam cum hæc vera esse ultrò fatear, non ita pariter concesserim vestro cuiusque permitti arbitrio, ut, qui maximè arriserit vitæ status, hunc sine discrimine, sine delectu statim ambiat. Frustra enim verò existimes, Adolescens Christiane, quamcumque tu inièris vitæ rationem, eandem tibi ad salutem æternam adiumento fore, tibi, inquam, quem ad peculiarem vivendi

for-

formam Deus vocavit. Frustra te per latam ac spatiosam viam ad beatam immortalitatem perventurum esse confidas, si per arctum & angustum trahitem tibi sit, ita volente Deo, incedendum. Videte ergo, ne vos malus error illudat & inanibus ratiunculis fecisse vobis fucum videatur. Nullum est enim insidiarum genus, quo humani generis hostis feliciter abutatur juventutis in perniciem, quam si diversa vivendi instituta eodem penitus modo ad salutis negotium conferre persuaserit. Hoc enim semel assecutus, adolescentem quemvis in requirendâ divinâ voluntate indiligentem & incurium efficiet; exorta sæpè strictioris ac religiosioris vitæ desideria suffocabit, & vim divinæ vocationis tanto necessitudinis vinculo cum ipsâ salute connexam, inanem prorsus atque irritam dabit.

Quotusquisque enim juvenum est, si modò sit amans plus æquo sui, & ad liberioris vitæ formam propensior, quem isthæc rationum momenta non inclinent, dum Spiritus nequam passim obtrudet, eam esse divinæ dispositionis legem, ut non eandem ab omnibus omnino hominibus sanctitatis perfectionem exigat: mansiones in domo Dei, teste ipso Christo, *Joan. 14.* esse multas ac varias; frustra institutos fuisse à Deo tam diversos in humanâ vitâ officiorum ordines, nisi ad eos profitendos ac consecrandos idem Deus non paucos invitasset; non esse tantam hujus sæculi pravitatem, ut non reperire sit plurimos, qui se vel in medio nationis prævæ ab omni contagio tutos præstent atque incolumes.

Neque hic porrò conquiescit veterator ille callidus, quin prætentâ majoris etiam boni expectatione vocantis intus ad meliora Dei stimulos omnes hebetet ac retundat. Fingite enim verò quempiam arcanis à Deo motibus incitari ad religiosum institutum; si speciosis, quas modò sub

Q

jeci,

jeci, rationibus divinam vocationem labefactare non valuerit, tum Spiritus boni ingenium, ut solet, ac morem assimulans, mundum ipsum tanquam amplissimum cujuscumque virtutis exercendae theatrum adolescentis animo exhibebit. Hic demum, inquiet, sinceræ pietati profitendæ locus est, ubi Religio impugnatur apertius: hic efflorescit tantò magis castimonie studium, quantò minùs illa colitur & amatur: nusquam se prodit tam opportunè caritas, quàm ubi opitulandi miseris frequens occasio ac perpetua quædam necessitas occurrit; uno verbo quisquis volet rigidum se virtutis defensorrem, ac satellitem profiteri, id ubi præstet illustrius, quàm apud eos, qui tam antiquas cum ipsâ virtute inimicitias exercent?

His atque alijs præventus adolescentis animus, quàm pronum est, sibi ut persuadeat, nihil esse revera, quòd rigidius ineat vivendi institutum, cum nullum immineat periculum, si paulò commodius vitæ genus sectetur; at licet non desistat Deus urgere cessantem, & admonere tacitum discriminis, quod in procelloso mundi pelago decurritur; confusus plùs æquo viribus, ac certus obluetari fortiter contra torrentem corruptelæ, obdurescere non dubitat vocantis Dei stimulis; demens, qui non intelligat, quanta sit humanæ voluntatis imbecillitas, quam divina non fulciat ac sustentet.

At enim si res ita se habet, inquires, quid demum restat, nisi ut omnes quotquot sunt, homines, abdicatâ rerum terrenarum solitudine, religiosi se institutis mancipent, quo quid alienum magis ab eo rerum ordine, quem ab omni ævo divina Providentia constituit? Ut me ignoras, Adolescens Christiane, quisquis hæc objicis. Absit enim verò, ut ego velim, vel ad eundem omnes vocari perfectionis gradum, vel extra religiosas familias nemini ad cælum viam patere; vel denique ullum

re-

reprobati à Deo statum, qui malus ex se se videri non possit. Imò nullus est ejusmodi, qui suis ad salutem præsidij non sit instructus: in quo moratam ac piam traducere vitam non liceat, si illius ingrediendi auctorem Deum ac ducem habueris. Verùm hoc tibi incumbit unum, ut divinam in eâ re voluntatem requiras; ut inconsulto Deo nihil statuendum arbitreris; ut tibi persuadeas rem momenti hujus, neque tuo ipsius arbitrio, neque parentum voluntati, neque humanis consilijs esse permittendam. Illius est, qui novit figmentum nostrum, consulere, quid nobis maximè conveniat; illius est accommodare singulorum ingenio atque indoli, eas vitæ partes, quas ad majorem sui nominis gloriam, & ad propriam uniuscujusque utilitatem magis conducere noverit. Illius est hunc vocare ad solitudinem, ut loquatur ad cor ejus; *Osea 2.* illum inter ipsas corruptelæ illecebras positum ab omni prorsus contagionis vitio præstare incolumem; istum inter medios armorum tumultus sublimioris cujusdam sanctitatis exemplum statuere. Nobis verò hæc una sollicitudinis ratio, id unum negotij genus imponitur, ut divinæ voluntatis propositum pernoscere, quantum est in nobis, contendamus, cognitum semel magnâ animi alacritate exequamur.

Atque ut liquidius intelligatis, quanti ad salutem æternam intersit, eum ingredi vitæ statum, qui sit quasi sigillo supremæ voluntatis impressus; istud considerate diligenter, Adolescentes Christiani, eum esse divinæ Providentiæ ordinem, ut, dum quempiam alicui vitæ instituto destinat, cum eo pariter instituto uberiora quædam gratiæ componat adjumenta, quibus ille fretus singulas officij sui in eâ vivendi formâ partes ac munia facilius atque alacrius impleat, & varia, quibus singulæ vitæ conditiones obnoxia sunt, pericula de-

Q 2

clinare

clinare possit. Nullum est enim vitæ genus, quod suis non teneatur legibus, quod suas non habeat difficultates, & propria quædam salutis discrimina, quæ facillè quidem ac nullo ferè negotio declinaveris, si comparatis adversùs isthæc obstacula præsidij adjuvère, eadem verò vix ac ne vix quidem superes, si ijsdem auxilijs fueris destitutus. Agite, Adolescentes, ad vestram ipsorum in eâ re experientiam vos provoco.

Mirari sæpenumero vobis contigit, quæ fieret, ut Juvenes aliqui, quibuscum in eadem societate vivebatis, non ita pridem, postquam religiosas familias ingressi essent, ijs ultrò carerent vitæ commodis atque oblectamentis, quorum paulò ante nihilo minus, quàm cæteri, amantes viderentur. Offerebant se se vestris oculis tristissima quædam durioris rigidiorisque disciplinæ indicia. Victus tenuis, vestitus asper, paupertas horrida, iuge silentium, solitudo maxima, perpetuum ab omni voluptate divortium; & tamen inter tot asperitates atque molestias, nihil erat in ipsorum oculis, nihil in ore, nihil in vultu, nihil in totâ corporis habitudine, quod singularem lætitiâ, beatâque tranquillitatem animi non præ se ferret. Unde hæc tanta, tam repentina indolis, animorum, voluntatumque conversio? Ecce illi, qui ad amplissimas hæreditates inhiabant, rebus jam carere omnibus facillè sustinent; qui curandæ cuticulæ nuper indulgebant molliùs, gravissimas hodie corporis afflictiones sponte ambiunt; qui nobilitate generis & fortunæ lætioris expectatione freti altissimos spiritus induerant, nunc ab obeundis vilissimis ministerijs minimè refugiunt. Hóccine fatum esse dixeris levitatis & inconstantia, quæ juvenum animis insita sensus ejusmodi, affectusque à naturâ tam alienos atque abhorrentes induerit? An non potiùs æquum est existimare mutationem tam insolitam

solitam opus esse cœlestis gratiæ, quæ acerbitates quasque ita mitigare novit ac condire, ut, qui semel eâ præventi fuerint, molestiarum gravitatem ac pondus minimè sentiant. Id porro pretiosum gratiæ munus, quod mitigandis ac condiendis quodammodo proprijs cujusque conditionis incommodis est natum, si neminem unquam deficit, qui quodlibet vitæ institutum volente atque impellente Deo fuerit amplexus, quantò largius atque magnificentius impertitur illis, qui vocantis Dei motibus obsequentes difficilem ac laboriosam insistere viam non dubitaverint?

Atque hoc erat, quod olim D. Bernardus nobilibus quibusdam viris, qui ad ipsum divertent, innuebat. Stupebant illi, vixque suis credebant oculis, dum cernerent Juvenes bene multos, qui se ipsius disciplinæ erudiendos tradiderant, insignes plerosque nobilitate sanguinis, & mollioribus à puero assuetos delicijs, pares jam inveniri ferendis gravissimis laboribus, quales illud vitæ genus, quod profitebantur, exigebat. Quibus vir ille sapientissimus idem ac sanctissimus uno verbo non verè minùs quàm ingeniosè respondebat, *Cruces quidem videtis, unctiones verò non videtis.* Durum videtur vobis noctem orationibus in somnum trahere, corpus inediâ, vigilijs, afflictationibusque macerare, omnibus, quæ natura fert, commodis abstinere, nullum facere totâ vitâ, quàm longa est, torquendi se ac cruciandi finem: cruces quidem illæ sunt, amici, quas videtis, at non videtis unctiones, quibus cruces illas Deus ungit ac temperat. Ah! si penetrare vobis liceret intimos animi nostri recessus; si perspicere possentis, quibus anima innocens suavitatibus perfundatur, quibus delicijs affluat, quàm puris sincerisque voluptatibus recreetur; non jam mirari contingeret, quòd gravissimas quasque religiosæ vitæ molestias

tam alacri, tam constanti animo perferamus; quòd rigida paupertatis angustias, afflicti maceratique corporis asperitates, perpetuas duri improbique laboris exercitationes lato semper atque hilari vultu subeamus; non jam miseros, qui in cœnobijs degunt, sed beatos; non inopes, sed divites, non insipientes, sed sapientes, non dignos commiseratione, sed mortalium omnium florentissimos appellaretis. *Cruces quidem videtis, unctiones vero non videtis.*

Verùm juvat id ipsum, quòd diximus contrariã omnino experienciã confirmare; mentem advertite, Adolescentes, oculosque conjicite in eos, qui in medio rerum mundanarum commercio positi, beati præter cæteros ac fortunati repñtantur. Unde fieri putatis, ut tam pauci sint ex illis, qui se contentos suã sorte audeant profiteri? Alij inter aggestos pecuniarum cumulos miserã premuntur egeitate; alij mollissimis deliciarum illecebris perfusi assiduis dolorum aculeis cruciantur; alij supremo honorum in fastigio collocati crudelissimã laborant ambitione: quæ causa est, inquam, tam insolitæ tamque inexpectatæ perturbationis, nisi quòd hominum bona pars, cum inconsulto atque obnitente etiam plerùmque Deo, se se in ejusmodi conditionem vitæ intruserint, meritò destituantur illis gratiarum præsidijs, sine quibus beatam ac felicem, quocumque tandem in statu, vitam vivere nemo possit?

An non eòdem referenda pariter origo humanæ pravitatis atque corruptelæ? Quid enim in orbem terrarum vitiorum illam eluviem demergentem urbes; inundantem agros, in aras etiam ac templa grassantem induxit? Unde jus desideratur in foro, in aulis pietas, in juventute pudor, in conjugijs fides? unde vix aura Christiani spiritus tenuis, vix avitæ religionis umbra superest? *non est qui*

qui faciat bonum, non est intelligens, aut requirens Deum, inquit Regius Vates, Psal. 13. Cur autem? *Omnes declinauerunt.* Nam quis, amabo vos, in tantis peccandi illecebris, quantas habet mundus ille, quem incolimus, vitia fugere; quis in tantis virtutis exercendæ impedimentis studere virtuti possit, nisi singulari divinæ gratiæ præsidio confirmetur? Singulares autem illæ gratiæ, ut jam innuimus, & sanctorum Patrum Theologorumque testimonio exploratum est, certis quibusdam circumstantijs, locis, temporibus, ministerijs, vitæ conditionibus alligatæ sunt: ab illâ conditione, ministerio, loco tuo deflexisti, refugisti, recessisti, ergo à divinâ gratiâ, virtute, iustitiâ, cælo ipso declinasti. *Non est, qui faciat bonum. Omnes declinauerunt.*

Ad illam gratiarum privationem, quâ mulctantur illi, qui vocantem Deum audire neglexerunt, accedit individua privationis illius comes, miserrima plerumque vitæ series, quæ præconceptas in laxiore vivendi formâ iucunditates frustratur ac deludit; sic ut illi tristissimam sortem, quam Israëlítico populo minitabatur olim Deus, meritò experiantur. *Si audieris vocem Domini tui, Deut. 28. inquebat Deus populum suum adhortans ad implendam legem, quam sanciverat, venient super te benedictiones universæ & apprehendent te; benedictus eris in civitate, & benedictus in agro, benedictus eris ingrediens & egrediens: Immittet Deus benedictionem super omnia opera manuum tuarum, & abundare te faciet omnibus bonis; Mox contraria minitans fata, si parùm obsequentem populum habuisset, adjicit. Si nolueris audire vocem Domini tui, venient super te maledictiones universæ: maledictus eris in agro, maledictus in civitate, emittet Dominus super te esuriam & famem, donec conterat te & perdat velociter.*

An non enimverò malorum genus omne videmus quotidie in eos incidere, qui, cum ad sacer-

dotium, vel ad sanctioris vitæ genus vocati essent, solutioris vitæ deliniti illecebris, parentum blanditijs victi, æqualium seducti exemplis, amplissimi patrimonij expectatione superati, conjugijs, armis, negotijs se se immiscuerunt. Miramur aliquando viros florentes opibus & dignitate præstantes, repentino fortunæ statu nudatos ac spoliatos, ad extremas inopiæ sordes & incommoda redactos; quæ tam insperatæ calamitatis causa? *Vocavi & renuistis.* Prov. 1. Queruntur nonnulli sibi omnia malè succedere, sublapsa retro ferri negotia, terram sterilem, arefcere sibi cælum; si contrahant, fraudem pati; si lite contendant, causâ cadere. Quæris causam? *Vocavi & renuistis.* Videmus aliquando non sine tacitâ indignatione jurgia, dissidia, rixas inter conjuges; nulla pax domi, nullus societatis fructus, inimica cuncta & hostilia: ne mirè; *vocavi & renuistis.* Audimus interdum adolescentes bonæ olim frugis, morumque suavissimorum, nobis notos & consuetudine conjunctos, ex primis illis, quibus imbuti olim fuerant, pietatis institutis, ad perditorum juvenum transisse mores, in eorum societatem immisisse se penitus, cum ijs domi, cum ijs foris, cum ijs interdiu, semper cum ijs & ubique; mox ortâ contentione ventum ad jurgia, statim ad arma, dein in arenam, depugnâsse, concidisse: alium occubuisse susceptis alienis inimicijs, alium æmulum odij oppressum, alium inter ludos, computationes, aleam, & tumultuantium rixas miserabiliter obiisse: quid ita? *Vocavi, & renuistis.*

Hic verò, quanquam animus horret & prælustu nimio meminisse refugit, non possum tamen quin vestrâ omnium gratiâ obductam nondum refricem plagam, quam tristissimus unius ex meis discipulis interitus non ita pridem infixit. Erat ille ex nobilissimâ editus prosapiâ, formâ corporis egre-

egregius; ingenij vi, subtilitate, perspicaciâ nemini inferior. Accedebat mira quædam indolis suavitas, candor animi, morum innocentia, pietas singularis & in perfungendis singulis officij sui partibus accurata sedulitas. Is Melitenses inter equites admodum puer adscriptus, strictioris vitæ desiderio militaris ordinis insignia, Crucem posuerat, & Ecclesiasticæ militiæ dederat nomen, totum se postmodum divino obsequio mancipaturus. Interim mediâ in acie occidit frater natu major, juvenis omni laude cumulatus. Ille, cujus miserabilem casum describimus, occiso fratre, diu multumque dubitavit, incertus quid ageret. Hinc ampla, quæ labantis domus columnen unicum spectabat, hæreditas, insitus nobilium sanguini illustrandi nominis amor, Majorum gloria, & recens adhuc fratris pro patriâ fortiter morientis exemplum juvenilem animum invitabant. Inde retrahebant providendæ inter cætera salutis sollicitudo, multa, quibus militaris vita obnoxia est, pericula, & firmum, quod elicuerat jam sæpius, devovendi se in omne tempus altaris ministerio propositum. Vicit tamen Adolescentis constantiam parentum libido; & splendidioris fortunæ fulgoribus perstricti juniores oculi, à pervidendis rerum æternarum momenti abstinerunt. Quid plura? Vocantem Deum negligit: Ecclesiasticæ disciplinæ profitendæ abjicit consilium, ad arma convolat, & ... Sed quid ego hæc revolve tam tristia, tam ingrata? ah! finite me saltem, Adolescentes, aliquas acerbissimo juvenis amantissimi fato lacrymas impertiri: finite inanibus quanquam, nihilque profuturis querelis prosequi luctuosam funestissimi casûs memoriam. Vix erat ille ad primam expeditionem bellicam profectus, cum ecce repentina inter ipsum aliûmque ejusdem ætatis socium rixa incidit. Venitur ad manus, stringuntur enses, digladiantur

Q5

ambo

ambo paribus animis atque odijs, donec infelix juvenis, quem servatum vellemus & incolumem, lethali confossus vulnere animam exspirat, brevi quantumvis ad pœnitendum temporis spatio privatus. O duras miseri adolescentis vices! ô sortem asperam, ô mortem acerbissimo fletu deplorandam!

Hinc porrò sumite exemplum!, quod vobis ex usu sit, Adolescentes. Intelligite, quanti sit ad salutem æternam vocanti Deo esse obsequentem; ac si vocem Domini aliquando audieritis, oro vos atque obtestor cum Regio Vate, *nolite obdurare corda vestra*, Psal. 94. Verùm sit hæcenus satis ostendisse quanti momenti sit ad salutem, divinam in eligendo vitæ statu vocationem sequi; jam quibus illa vocatio rationibus innotescere possit, diligenter inquiremus.

DE STATU
VITÆ
RITE ELIGENDO.

Vias tuas, Domine, demonstra mihi, & semitas tuas edoce me. Psal. 24.

ORATIO XX.

Quæ dicta sunt nuper à nobis ad demonstrandam divinæ vocationis sequendæ necessitatem, nulus ego dubitem, Adolescentes, quin ita convicerint unumquemque vestrùm, ut animis benè præparatis